

Datum van inontvangstneming : 30/06/2025

Zaak C-320/25 [Lertimene]ⁱ

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

6 mei 2025

Verwijzende rechter:

Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

30 april 2025

Verzoekende partij:

HG

Verwerende partij:

Ministero dell’Interno-Dipartimento della pubblica sicurezza

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Nietigverklaring van de besluiten waarbij verzoekster is uitgesloten van een vergelijkend onderzoek voor ambtenaren van de Polizia di Stato (nationale politie, Italië) wegens een tatoeage die uitsluitend zichtbaar is wanneer zij het uniform voor vrouwen draagt (rok en pumps), en die als grond voor ongeschiktheid is aangemerkt.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Overeenstemming van artikel 3, lid 7-quinquies, van wetsbesluit nr. 95 van 29 mei 2017 en ministerieel besluit nr. 198 van 30 juni 2003 met het Unierecht, en met name de artikelen 21 en 23 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de beginselen van gelijke behandeling en non-discriminatie, en artikel 2, [lid 1,] onder b), van richtlijn 2006/54/EG.

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

Artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Prejudiciële vraag

Verzetten het Unierecht, en met name artikel 2, lid 1, onder b), van richtlijn 2006/54/EG, de artikelen 21 en 23 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het verbod van discriminatie op grond van geslacht, de beginselen die zijn geformuleerd bij de uitlegging van richtlijn 2000/78/EG en het evenredigheidsbeginsel, zich tegen de nationale regeling die is vervat in artikel 3, lid 7-quinquies, van wetsbesluit nr. 95/2017 en in artikel 3, lid 2, en tabel 1, punt 2, onder b), van ministerieel besluit nr. 198/2003, zoals toegepast door de openbare veiligheidsdienst en uitgelegd in de rechtspraak, en die toelaat dat een vrouwelijke kandidate wordt uitgesloten van een vergelijkend onderzoek bij een politiedienst omdat zij een tatoeage heeft op een plek die niet wordt bedekt door het uniform, indien die tatoeage slechts zichtbaar is wanneer zij het reguliere uniform voor representatieve gelegenheden draagt, in de versie met een rok en pumps?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Richtlijn 2006/54/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 juli 2006 betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke kansen en gelijke behandeling van mannen en vrouwen in arbeid en beroep, artikel 2, lid 1, onder b).

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, plechtig afgekondigd te Nice op 7 december 2000, de artikelen 21 en 23.

Richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Decreto legislativo del 29 maggio 2017, n. 95 – Disposizioni in materia di revisione dei ruoli delle Forze di polizia, ai sensi dell’articolo 8, comma 1, lettera a), della legge 7 agosto 2015, n. 124, in materia di riorganizzazione delle amministrazioni pubbliche (wetsbesluit nr. 95 van 29 mei 2017 houdende bepalingen betreffende de herziening van de rol van politiediensten overeenkomstig artikel 8, lid 1, onder a), van wet nr. 124 van 7 augustus 2015 inzake de reorganisatie van overheidsdiensten; hierna: „wetsbesluit nr. 95/2017”). Artikel 3, lid 7-quinquies:

„Vrijwillige wijzigingen van het uiterlijk van de kandidaten, zoals tatoeages en andere permanente veranderingen van hun lichamelijk voorkomen die niet het gevolg zijn van medische ingrepen van welke aard dan ook, vormen een uitsluitingsgrond voor deelname aan openbare vergelijkende onderzoeken voor

toegang tot functies en loopbanen binnen de nationale politie, indien zij bij het dragen van het uniform geheel of gedeeltelijk zichtbaar of indien zij, gelet op de plaats, afmetingen, aard of inhoud ervan, als ontsierend of een aanwijzing van psychische onevenwichtigheid worden beschouwd, of hoe dan ook niet stroken met de waardigheid van functionarissen van de nationale politie.”

Decreto Ministero dell’Interno del 30 giugno 2003, n. 198 – Regolamento concernente i requisiti di idoneità fisica, psichica e attitudinale di cui devono essere in possesso i candidati ai concorsi per l’accesso ai ruoli del personale della Polizia di Stato e gli appartenenti ai predetti ruoli (besluit nr. 198 van het ministerie van Binnenlandse Zaken van 30 juni 2003 houdende het reglement betreffende de lichamelijke en geestelijke geschiktheid en de bekwaamheid die vereist zijn van kandidaten voor vergelijkende onderzoeken voor de toegang tot functies bij de nationale politie alsook degenen die deze functies reeds bekleden; hierna: „ministerieel besluit nr. 198/2003”). Artikel 3, lid 2, en tabel 1, punt 2, onder b).

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Bij besluit van het hoofd van de politie van 7 juli 2023 is een openbaar vergelijkend onderzoek georganiseerd voor de aanwerving van 1 650 agenten in opleiding bij de nationale politie. HG, verzoekster in het hoofdgeding, heeft deelgenomen aan de selectieprocedure, maar na voor de schriftelijke toets te zijn geslaagd en te zijn opgeroepen voor de beoordeling van haar geestelijke en lichamelijke geschiktheid, is zij op 1 maart 2024 door de medische commissie uitgesloten omdat zij een „[t]atoeage op een niet door het uniform bedekte plaats (linkerbeen)” heeft, hetgeen in strijd is met de geldende nationale regeling [artikel 3, lid 2, en tabel 1, punt 2, onder b), van ministerieel besluit nr. 198/2003; artikel 3, lid 7-quinquies, van wetsbesluit nr. 95/2017]. Deze tatoeage zou zichtbaar zijn wanneer het „reguliere uniform” wordt gedragen, dat voor vrouwen een uniform met rok en pumps is.
- 2 Verzoekster heeft de verwijzende rechter, de Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (bestuursrechter in eerste aanleg Latium, Italië; hierna: „TAR Lazio”), verzocht het besluit tot uitsluiting nietig te verklaren en de voorlopige maatregelen vast te stellen die zij nodig heeft om de procedure van vergelijkend onderzoek te kunnen voortzetten. De Ministero dell’Interno – Dipartimento della Pubblica Sicurezza (ministerie van Binnenlandse Zaken – departement Openbare Veiligheid, Italië) is in rechte verschenen als bevoegde overheidsinstantie.
- 3 Bij beslissing nr. 2376 van 6 juni 2024 heeft de TAR Lazio het verzoek om voorlopige maatregelen toegewezen en HG toegelaten tot de volgende fasen van het vergelijkend onderzoek.
- 4 HG heeft vervolgens een nieuw verzoek om voorlopige maatregelen ingediend tegen de definitieve rangschikking die na het vergelijkend onderzoek bij besluit

van 10 mei 2024 is goedgekeurd, die volgens haar onrechtmatig is als gevolg van de handelingen waartegen zij in het oorspronkelijke beroep reeds was opgekomen.

- 5 De Consiglio di Stato, waarbij de overheidsinstantie hoger beroep heeft ingesteld tegen beslissing nr. 2376 van de TAR Lazio van 6 juni 2024, heeft het hoger beroep bij beslissing nr. 3092 van 29 augustus 2024 toegewezen en de beslissing in eerste aanleg bevestigd, en er daarbij op gewezen dat „leden van de nationale politie [...] psychisch en fysiek geschikt [moeten] zijn voor alle situaties waarin zij zullen moeten optreden”.
- 6 De TAR Lazio was, gezien de beslissing van de rechter in hoger beroep, van oordeel dat het vraagstuk ten gronde nader moest worden onderzocht, en heeft daarom een prejudiciële vraag aan het Hof voorgelegd.

Voornaamste argumenten van de partijen in het hoofdgeding

- 7 HG komt op tegen de automatische uitsluiting van het vergelijkend onderzoek op grond van het enkele feit dat een tatoeage zichtbaar is. Zij voert aan dat er sprake is van discriminatie op grond van geslacht omdat de geldende regels verschillend worden toegepast afhankelijk van het geslacht, en dat de overheidsinstantie haar beslissing ontoereikend heeft gemotiveerd. Dienaangaande voert zij drie middelen aan.
- 8 Met haar eerste middel betoogt verzoekster dat de uitsluiting van het vergelijkend onderzoek louter omdat is vastgesteld dat er een tatoeage aanwezig is – zonder de „relevantie” ervan te beoordelen en zonder na te gaan of deze ontsierend of een aanwijzing van psychische onevenwichtigheid is – achterhaald en anachronistisch is, aangezien zij niet strookt met de culturele en maatschappelijke veranderingen die in de afgelopen dertig jaar hebben plaatsgevonden. Bovendien worden een rok en pumps tegenwoordig maar zelden gedragen in het politiekorps, aangezien broeken, ook voor vrouwen, veel praktischer zijn, en wordt de beslissing of zij moeten worden gedragen aan de leidinggevendenden overgelaten.
- 9 Met haar tweede middel stelt zij het probleem aan de orde van de evidente genderongelijkheid die de toepassing van de geldende bepalingen met zich brengt. Mannelijke kandidaten worden immers bevoordeeld, aangezien hun uniform uitsluitend een broek heeft waardoor hun tatoeages worden bedekt, terwijl tatoeages bij vrouwen zichtbaar worden indien zij een rok dragen, hetgeen in strijd is met het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. HG zet uiteen dat de regeling inzake uniformen binnen de politie in de praktijk een ontwikkeling heeft doorgemaakt, wat wijst op een groeiende aanvaarding van de broek als volwaardig onderdeel van het vrouwenuniform. Volgens verzoekster moeten de nationale bepalingen „in het licht van de grondwet” worden gelezen, dat wil zeggen, in overeenstemming zijn met het in artikel 3 van de Italiaanse grondwet neergelegde gelijkheidsbeginsel, dat een verschil in behandeling – in casu tussen mannen en vrouwen – verbiedt indien daarvoor geen objectieve reden bestaat, en meer in het bijzonder, wat

betreft de toegang tot openbare ambten, in overeenstemming zijn met artikel 51 van de Italiaanse grondwet. Deze uitlegging wordt volgens haar onderschreven door de Italiaanse Corte di cassazione (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Italië), die rechters in zijn beslissing nr. 8676 van 27 maart 2023 heeft opgeroepen om „bij de uitlegging restrictieve lezingen van de regeling te vermijden die leiden tot een discriminerend resultaat voor vrouwen die willen toetreden tot de nationale politie, rekening houdend met het feit dat vrouwen een ander uniform dragen dat in sommige gevallen geen gelijke bedekking biedt als de broek”. Subsidiair verzoekt HG de Corte costituzionale (grondwettelijk hof, Italië) om uitspraak te doen over de verenigbaarheid van de hierboven beschreven regeling met de artikelen 3, 21 en 51 van de Italiaanse grondwet en artikel 10 EVRM.

- 10 Met het derde middel voert HG aan dat de overheidsinstantie haar beslissing ontoereikend heeft gemotiveerd door geen rekening te houden met het feit dat zij bezig is haar tatoeage te laten verwijderen.
- 11 De verwerende overheidsinstantie beroept zich op de rechtspraak van de Consiglio di Stato, volgens welke kandidaten wier tatoeages zichtbaar zijn „bij elk gangbaar uniform”, mogen worden uitgesloten (arrest van de Consiglio di Stato, IIe Kamer, van 4 december 2023, nr. 10443 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 12 De verwijzende rechter zet de toepasselijke regeling uiteen als volgt.
- 13 Wat het nationale recht betreft, verwijst de verwijzende rechter naar de Italiaanse grondwet en met name artikel 97, lid 3, waarin is bepaald dat „[t]ot betrekkingen in overheidsdienst [...] toegang [wordt] verkregen via een vergelijkend onderzoek”, en – met betrekking tot de gelijke behandeling van mannen en vrouwen – naar artikel 51, lid 1, waarin is bepaald dat „alle burgers, mannelijke en vrouwelijke, gelijkelijk en volgens bij wet bepaalde voorwaarden toegang hebben tot openbare functies en tot een verkiezingsmandaat. Met het oog daarop bevordert de Republiek met passende maatregelen gelijke kansen voor mannen en vrouwen.”
- 14 Bij wetsbesluit nr. 5 van 25 januari 2010 is richtlijn 2006/54/EG in nationaal recht omgezet en zijn de bepalingen gewijzigd van de eerdere wet inzake gelijke kansen, die is vastgesteld bij wetsbesluit nr. 198 van 11 april 2006. Het verbod van discriminatie op grond van geslacht bij de toegang tot overheidsbetrekkingen is thans neergelegd in artikel 27 van voornoemd wetsbesluit nr. 198/2006, waarvan lid 5 bepaalt dat „[i]n openbare vergelijkende onderzoeken en andere vormen van selectie die particuliere werkgevers en overheidsinstanties, ook via derden, uitvoeren [...] bij de gevraagde prestatie de woorden ‚van het ene of het andere geslacht’ [moeten] worden vermeld, tenzij de verwijzing naar het geslacht een essentiële voorwaarde is wegens de aard van het werk of de prestatie”.

- 15 De wijze van aanwerving en de vereisten voor deelname aan openbare vergelijkende onderzoeken zijn voor elke overheidsinstantie concreet vastgesteld in meerdere primaire en secundaire rechtsbronnen. Op het gebied van tatoeages is, in het kader van een algemene herziening van de politieorganisatie, bij wetsbesluit nr. 95/2017 artikel 3, lid 7-quinquies ingevoegd.
- 16 De richtlijnen inzake uniformen zijn vervat in het besluit van het hoofd van de politie van 31 december 2015 en in het besluit van diezelfde autoriteit van 10 juli 2019 tot herziening en actualisering van de bij het eerste besluit gevoegde tabellen. Het besluit van 31 december 2015 bevat in een bijlage eveneens „toelichtingen”, met aanwijzingen over het gebruik van de uniformen. Zo is in die bijlage bepaald dat „[h]et reguliere uniform voor mannen en vrouwen [...] slechts [wordt] gebruikt bij belangrijke officiële gelegenheden” en dat „[b]ij het reguliere uniform voor vrouwen een rok [hoort], terwijl een broek uitsluitend is toegestaan op indicatie van de leidinggevenden”. Het aldus beschreven reguliere uniform is het uniform dat wordt gedragen tijdens plechtigheden, parades en erediens ten, en representatieve manifestaties. Sinds 2019 vermelden de fiches waarop de uniformen voor de verschillende functies en in de verschillende institutionele contexten zijn weergegeven, dat het reguliere uniform voor vrouwen zowel een rok als een broek kan hebben. Uit die regeling blijkt derhalve dat: a) voor vrouwen zowel een rok als een broek deel uitmaakt van het reguliere uniform; b) het reguliere uniform tijdens plechtigheden en representatieve manifestaties wordt gedragen; c) vrouwen bij die gelegenheid van de leidinggevenden toestemming kunnen krijgen om een broek te dragen; de voorwaarden voor die uitzondering zijn niet vooraf vastgesteld.
- 17 Tot slot stelt artikel 3, lid 7-quinquies, van wetsbesluit nr. 95/2017 de uitsluiting van een vergelijkend onderzoek bij de politie afhankelijk van de vaststelling dat de betrokkene tatoeages of andere permanente veranderingen van het lichamelijke voorkomen heeft, waarbij de regeling rond de uniformen feitelijk wordt overgelaten aan de beslissingsbevoegdheid van de openbare veiligheidsdienst. De soorten uniformen en de gelegenheden waarbij elk uniform wordt gedragen, omvatten zowel uniformen voor de uitvoering van de normale operationele diensten – ontworpen met het oog op uniformiteit, maar ook op draagcomfort en praktische bruikbaarheid – als uniformen die worden gedragen bij plechtigheden en representatieve manifestaties, waarbij voornamelijk rekening wordt gehouden met esthetische parameters (zoals een rok en pumps voor vrouwen), die ertoe strekken het imago van het politiekorps te beschermen.
- 18 De uitsluitingsgrond die uitsluitend berust op het feit de betrokkene een tatoeage heeft – die op zichzelf niet ontsierend is of wijst op psychische onevenwichtigheid – hangt volgens de verwijzende rechter dus af van de vraag of die tatoeage met het gebruikte uniform zichtbaar is, en hangt dus af van de bestuursmaatregelen waarin de overheidsinstantie de kledingregels voor haar personeel heeft vastgesteld.
- 19 Ook al bestaat de – in dezelfde interne regeling uitdrukkelijk voorziene – mogelijkheid dat vrouwen ook bij dergelijke formele gelegenheden geen rok

hoeven te dragen (waarover leidinggevers beslissen), toch is de overheidsinstantie van mening dat het hebben van een zichtbare tatoeage een belemmering vormt voor de toelating van de kandidate tot de gelederen van het korps. Voor mannelijke kandidaten gelden deze beperkingen daarentegen niet, omdat alle in de interne regeling aangegeven uniformen het gebruik van bedekkende broeken en dichte schoenen voorschrijven, zodat zij, ook als zij tatoeages op benen en voeten hebben, een grotere kans van slagen hebben dan vrouwen.

- 20 De verwijzende rechter merkt op dat de overheidsinstantie „geen enkele reden heeft aangevoerd die de verschillende behandeling van vrouwen ten opzichte van mannen in de selectiefase, vanuit het oogpunt van het redelijkheidsbeginsel, rechtvaardigt” en voorts dat „de beslissing van de overheidsinstantie om het ‚reguliere uniform voor vrouwen’ te gebruiken in de versie met een rok en pumps, als criterium te nemen voor de beoordeling van de reden voor ongeschiktheid ‚onredelijk’” is, en, tot slot, dat de uitsluiting een discriminatie vormt, aangezien zij „ertoe leidt dat in dezelfde situatie (een tatoeage op de kuit) verschillende conclusies worden getrokken naargelang de kandidaat man of vrouw is”, wat in strijd is met richtlijn 2006/54/EG.
- 21 Hij voegt daaraan toe dat is voldaan aan de voorwaarden voor een verzoek om een prejudiciële beslissing van het Hof om na te gaan of de toepassing van de nationale regels die op de onderhavige zaak van toepassing zijn, in strijd is met het Unierecht. Een toetsing van deze bepalingen aan de Italiaanse grondwet lijkt daarentegen niet noodzakelijk.
- 22 Hij vermoedt namelijk dat deze bepalingen in strijd zijn met de beginselen van de Verdragen, de artikelen 51 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 23 ervan, dat bepaalt dat „[d]e gelijkheid van vrouwen en mannen moet worden gewaarborgd op alle gebieden, met inbegrip van werkgelegenheid, beroep en beloning”.
- 23 De verwijzende rechter verwijst tevens naar de rechtspraak van het Hof inzake de verschillende voorwaarden voor toegang tot een politiedienst afhankelijk van het geslacht van de kandidaten (arrest van 19 oktober 2017, [REDACTED] C-409/16, EU:C:2017:767), betreffende de verenigbaarheid met het Unierecht van bepalingen van Grieks recht die voor de toegang tot de politieacademie voor kandidaten van beide geslachten een minimale lichaamslengte van 1,70 m voorschrijven. In dat arrest heeft het Hof erkend dat er sprake is van „indirecte discriminatie” en is het tot de slotsom gekomen dat „het met de in het hoofdgeding aan de orde zijnde regeling nagestreefde doel [zou] kunnen worden bereikt met maatregelen die minder nadelig zijn voor vrouwen”. In het arrest van 2 oktober 1997 ([REDACTED] C-100/95, EU:C:1997:453) heeft het Hof eraan herinnerd dat er „[v]olgens vaste rechtspraak [...] indirecte discriminatie [is] wanneer de toepassing van een nationale maatregel, al is hij op neutrale wijze geformuleerd, in feite een groter aantal vrouwen dan mannen benadeelt”. In het bijzonder heeft het Hof met betrekking tot de aanwerving bij de politie, in een

situatie waarin vrouwen geen toegang hadden tot de functie van hulppolitieagent in Noord-Ierland, erop gewezen (arrest van 15 mei 1989, [REDACTED] C-222/84, EU:C:1986:206) dat moet worden bepaald of het geslacht voor bepaalde activiteiten een bepalende factor is, en heeft het geoordeeld dat elke afwijking van het beginsel van gelijke behandeling „strikt moet worden uitgelegd”, en dat bij de vaststelling van de draagwijdte van een afwijking van een individueel recht, zoals het in de richtlijn neergelegde beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het evenredigheidsbeginsel zoveel mogelijk in evenwicht moet worden met het beginsel van gelijke behandeling en de eisen van openbare veiligheid die beslissend zijn voor de voorwaarden van uitoefening van de betrokken beroepsactiviteit. Het Hof heeft ook geoordeeld dat de vereisten voor deelname aan een vergelijkend onderzoek bij een politiedienst nauw verband moeten houden met de daadwerkelijke en voornaamste taken die de geslaagde kandidaten zullen moeten verrichten (arrest van 17 november 2022, V.T., C-304/2021, EU:C:2022:897).

- 24 Vervolgens onderzoekt de verwijzende rechter de nationale bestuursrechtspraak. De Consiglio di Stato heeft zich reeds op het standpunt gesteld dat tatoeages op benen, enkels en kuit (lichaamsdelen die bij vrouwen worden blootgesteld wanneer zij een rok en pumps dragen) een geldige grond kunnen vormen om vrouwelijke kandidaten van de selectie uit te sluiten (zelfs inzien de tatoeages niet zichtbaar omdat zij kousen dragen), aangezien „leden van de nationale politie [...] psychisch en fysiek geschikt [moeten] zijn voor alle situaties waarin zij zullen moeten optreden” (arresten van de Consiglio di Stato, IVe Kamer nr. 1477 van 2 maart 2020, en nr. 4386 van 8 juni 2021). Met betrekking tot het verschil in behandeling tussen mannen en vrouwen omdat bepaalde tatoeages uitsluitend zichtbaar zijn bij het dragen van een rok en niet bij een broek, heeft dezelfde rechter (arrest van de Consiglio di Stato, IIe Kamer, nr. 9583 van 3 november 2022) geoordeeld dat „indien de medische commissie verklaart dat een tatoeage op een deel van het lichaam dat niet door het uniform wordt bedekt (zoals, bij vrouwelijke werknemers, de kuit of de enkel) nog zichtbaar is en deze verklaring onderbouwt met een nauwkeurige beschrijving van de vorm, de afmetingen en het voorwerp van die tatoeage, is het niet relevant dat de betrokkene tijdens het onderzoek geen kousen droeg. Voorts is het feit dat het uniform met kousen slechts occasioneel wordt gebruik volstrekt niet van belang: leden van de nationale politie moeten immers psychisch en fysiek geschikt zijn voor alle situaties waarin zij zullen moeten optreden. [...]”
- 25 Uit het onderzoek van de richtlijnen 76/207/EEG, 2006/54/EG en 2000/78/EG en de Europese rechtspraak inzake het beginsel van non-discriminatie bij de toegang tot het arbeidsproces, in onderlinge samenhang gelezen, heeft de verwijzende rechter afgeleid dat gelijke behandeling van mannen en vrouwen bij de toegang tot het arbeidsproces de regel is, en dat de – strikt uit te leggen – afwijkingen daarvan op een objectieve grondslag en een legitiem doel moeten berusten en bij de toepassing daarvan zo min mogelijk afbreuk moet worden gedaan aan de belangen van de vrouw. In het bijzonder zijn op het gebied van aanwerving van personeel bij de politie uitzonderingen op het discriminatieverbod slechts mogelijk indien zij

als legitiem doel hebben te waarborgen dat aan de vereisten voor de verrichting van de taken is voldaan. Om te bepalen of een vereiste dat tot discriminatie kan leiden, een legitiem doel nastreeft, moet rekening worden gehouden met de taken die politieagenten „plegen” te verrichten, dat wil zeggen hun „voornaamste” taken (arrest van het Hof, C-304/2021, V.T.).

- 26 Gelet op het voorgaande betwijfelt de verwijzende rechter ten eerste of de uitsluiting van een kandidate van een vergelijkend onderzoek bij de politiedienst omdat zij een tatoeage op een been heeft en deze zichtbaar is wanneer zij een rok en pumps draagt, wat niet de enige onderdelen van het reguliere uniform zijn, verenigbaar is met het Unierecht, en in het bijzonder met de beginselen van non-discriminatie en evenredigheid op het gebied van de toegang tot het arbeidsproces. Het verschil in behandeling tussen mannelijke en vrouwelijke kandidaten lijkt volgens deze rechter niet te berusten op een objectief en legitiem doel en gaat lijnrecht in tegen het evenredigheidsbeginsel.